

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2011 r. — Centre national de la recherche scientifique przeciwko Komisji

(Sprawa T-125/11)

(2011/C 145/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre national de la recherche scientifique (Paryż, Francja) (przedstawiciel: N. Lenoir, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 grudnia 2010 r. w zakresie dotyczącym zaliczenia kwot należnych CNRS od Wspólnoty z tytułu umowy PIEF na poczet kwoty rzekomo należnej Wspólnocie od CNRS z tytułu umowy ALLOSTEM;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Pierwszy zarzut, oparty na naruszeniu prawa do obrony, a w szczególności art. 12 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2321/2002 ⁽¹⁾, z tego względu że Komisja nie zwróciła się do skarżącej o przedstawienie uwag w przedmiocie zasadności decyzji o pobraniu kwot rzekomo jej należnych poprzez zaliczenie na ich poczet kwot należnych CNRS.
- 2) Drugi zarzut, oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, z tego względu że Komisja ograniczyła się do odesłania do ogólnych fragmentów swojego sprawozdania z kontroli z dnia 16 marca 2009 r., nie wyjaśniając powodów, dla których nie bierze pod uwagę wyjaśnień udzielonych przez skarżącą w celu zaliczenia zadeklarowanych przez nią kosztów do kosztów podlegających zwrotowi.
- 3) Trzeci zarzut, oparty na oczywistym błędzie w ocenie, z tego względu że Komisja uznała wynagrodzenie wypłacone T., pracownikowi naukowemu CNRS, w okresie od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2007 r. za niewchodzące do kosztów podlegających zwrotowi, mimo dostarczonych przez skarżącą dowodów w postaci kart czasu pracy i czterech artykułów naukowych, związanych z omawianą umową.
- 4) Czwarty zarzut, oparty na naruszeniu prawa, z tego względu że Komisja odmówiła wszelkiej wartości dowodowej kartom

czasu pracy T. a okresie od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2007 r. i nie zaliczyła do kosztów podlegających zwrotowi wynagrodzenia B., pracownika naukowego CNRS, w okresie urlopu macierzyńskiego, oraz składki zwanej „świadczeniem na wypadek utraty pracy”, uiszczanej przez CNRS z tytułu ubezpieczenia jej pracowników kontraktowych od utraty pracy.

- 5) Piąty zarzut, oparty na naruszeniu zasady uzasadnionych oczekiwań, z tego względu że Komisja:
 - odmówiła wszelkiej mocy dowodowej jakimkolwiek publikacjom naukowym, wbrew zapewnieniom poczynionym w sprawozdaniu z kontroli i podczas spotkania;
 - nadała nową wykładnię kryteriom zaliczania do kosztów podlegających zwrotowi kosztów związanych z urlopami macierzyńskimi;
 - doręczyła decyzję mimo zapewnień udzielonych w trakcie postępowania ugodowego.
- 6) Szósty zarzut, oparty na naruszeniu art. 73 ust. 1 rozporządzenia finansowego ⁽²⁾, z tego względu że wierzycelność, jakiej dochodzi Komisja nie ma charakteru pewnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2321/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. dotyczące zasad udziału przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uniwersytetów oraz zasad upowszechniania wyników badań celem realizacji szóstego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej (2002-2006) (Dz.U. L 355, s. 23).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — GS przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-149/11)

(2011/C 145/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GS Gesellschaft für Umwelt- und Energie-Serviceleistungen mbH (Eigeltingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Schmidt)

Strony pozwane: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 8 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1210/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Zaskarżone uregulowanie narusza art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej:
 - w związku z tym skarżąca podnosi, że art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1210/2010⁽¹⁾ narusza jej swobodę wykonywania zawodu oraz wolność prowadzenia działalności gospodarczej, ponieważ po wejściu w życie zaskarżonego rozporządzenia poniosła stratę w obrotach.
- 2) Zaskarżone uregulowanie narusza art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej:
 - skarżąca podnosi, że art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1210/2010 narusza także jej prawo własności, ponieważ rzeczone uregulowanie ogranicza korzystanie z jej prawa do założonej i wykonywanej działalności.
 - Ponadto zaskarżone uregulowanie umożliwia bezpośrednią ingerencję we własność skarżącej przez to, że będące w jej posiadaniu monety euro zostaną odebrane bez odszkodowania.
- 3) Zaskarżone uregulowanie jest niewłaściwe dla osiągnięcia celu zamierzonego przez prawodawcę i jest nieproporcjonalne do owego celu.
 - W związku z tym skarżąca wywodzi, że swoboda wykonywania zawodu, wolność prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawo własności mogą być poddane ograniczeniom, o ile rzeczywiście odpowiadają one celom interesu ogólnego i nie stanowią nieproporcjonalnego naruszenia ze względu na zamierzony cel. Skarżąca jest zdania, że zaskarżone uregulowanie jest zbędne, nieodpowiednie do osiągnięcia celu zamierzonego przez prawodawcę, a ponadto stanowi przeszkodę. Tym samym jest ono nieproporcjonalne i nie może uzasadnić naruszenia praw podstawowych skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1210/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu (Dz.U. L 339, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — Telefónica de España i Telefónica Móviles España przeciwko Komisji

(Sprawa T-151/11)

(2011/C 145/53)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Telefónica de España, SA (Madryt, Hiszpania), Telefónica Móviles España, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: F. González Díaz, F. Salerno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 lipca 2010 r., oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie programu pomocy państwa C 38/09 (ex NN 58/09), który Hiszpania zamierza wdrożyć na rzecz Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (Dz.U. UE L 1, s. 9), w której instytucja ta uznała, opierając się na art. 106 ust. 2 TFUE, za zgodny ze wspólnym rynkiem nowy model finansowania nadawcy publicznego Corporación de Radio y Televisión Española, wprowadzony ustawą 8/2009 z dnia 28 sierpnia.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 108 ust. 2 TFUE ze względu na to, że Komisja nie wszczęła postępowania określonego w tym postanowieniu traktatowym w zakresie dotyczącym możliwości oddzielenia finansowania od rozpatrywanego środka pomocowego jako całości.
- 2) Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 108 ze względu na to, że Komisja stwierdza możliwość oddzielenia finansowania od środka pomocowego jako całości i błędnie określa jako nową pomoc tylko finansowanie dodatkowe. Działając w ten sposób Komisja nie uwzględniła ani orzecznictwa, ani swej dotychczasowej praktyki decyzyjnej.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu art. 256 TFUE ze względu na to, że Komisja nie wyjaśnia w żaden sposób tego, jak doszła do wniosku, że trzy środki o charakterze podatkowym, które zostały wprowadzone lub zmodyfikowane w drodze art. 4, 5 i 6 ustawy 8/2009 mogą zostać oddzielone od aktualnie obowiązującego systemu finansowania RTVE.